

Arrest

nr. 249 708 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NACHTERGAELE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Alikhel, district Jalrez in de provincie Wardak. U zou daar ook uw hele leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. In uw buurt waren vele talib aanwezig en net als hen was ook uw familie aangesloten bij de taliban. Uw vader was een belangrijke commandant en regelmatig zou hierdoor ook uw woning onder vuur worden genomen. In 1397 werd uw broer om het leven gebracht door een drone-aanval en nog datzelfde jaar, zou ook uw vader bij een drone-aanval het

leven laten. Uw woning brandde volledig af, waardoor u onderdak zocht bij uw familie in de buurt. U zou na het overlijden van uw vader regelmatig worden benaderd door enkele talib om de plaats van uw vader in te nemen, maar weigerde hier aan mee te werken. Omdat uw familie vreesde dat ook hun woning onder vuur zou worden genomen en u geen andere oplossing zag, besloot u dat het beter was om Afghanistan te verlaten. Iets meer dan een jaar geleden reisde u richting Nimroz van waar u de grens overstak met Iran. U passeerde nadien nog Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Italië en Frankrijk alvorens op 30 juli 2019 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ter staving van uw relaas legde u een aantal foto's neer van u en uw broers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst legde u geen enkel origineel stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 8 januari 2020, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u helemaal niets neer en gevraagd naar de pogingen die u hiertoe had ondernomen meende u zelfs nooit een taskara (identiteitsbewijs) te hebben gehad. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al kon u wegens uw familie niet richting overheid stappen – zo zal verder blijken – overtuigt echter allerminst. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u deze stukken liever niet kenbaar wenst te maken, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 4 augustus 2020, p. 3-4). **Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook een eerste keer daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede kunnen niet alleen vraagtekens worden geplaatst bij uw beweerde identiteit, maar bestaan er evenzeer ernstige twijfels omtrent uw beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 30 juli 2019 dat u geboren werd op 27 juli 2003 en aldus zestien jaar zou zijn geweest op dat moment. Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 14 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij **26,7 jaar** met een standaarddeviatie van 2,6 jaar een goede schatting is: een bijzonder frappant verschil. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan noch deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (supra). Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gevraagd wat uw geboortedatum dan wel zou zijn, verklaarde u nogal stereotiep dat u uw leeftijd had vernomen via uw ouders, doch niets meer. Nog vreemder was evenwel dat u zou verklaren zo'n acht jaar naar school te zijn geweest en dit tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U er dan op gewezen dat u dan klaarblijkelijk tot uw 26ste naar school zou zijn geweest, merkte u enkel op sinds uw zevende levensjaar les te hebben gevolgd, hetgeen werkelijk kant noch wal raakt (CGVS, p. 4, 7). **Het lijkt er dan ook sterk op dat u de Belgische asiendiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.**

Ten derde wordt uw geloofwaardigheid ook compleet ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo verklaarde u dat uw vader een belangrijke talibancommandant was in uw regio en u dan ook gevraagd sinds wanneer hij bij de taliban was aangesloten kon u dit niet preciezer schetsen dan “Sinds de Russische periode”. U dan ook gevraagd naar zijn rol bij de taliban vatte u dat nogal summier samen als “Hij was commandant, leiding over 7-8-tal mensen” en “Ze gingen op verschillende plekken vechten”. U bleek daar verder amper iets aan kunnen toe te voegen en merkte enkel nog op dat hij ook militaire voertuigen opblies met behulp van landmijnen: eerder pover. U had geen weet van andere functies die hij zou hebben gehad, doch merkte ook op dat hij als strijder zou hebben gediend: “ik was er niet bij”. U wist wel enkele medestrijders van uw vader bij naam te noemen, maar meer info bleek u over hen niet te hebben. Zo ook zou uw oudere broer een talib zijn geweest en gepolst sinds wanneer dat was bleek u dit niet beter te kunnen schatten dan “Sinds zeven, zes of acht jaar zoiets”. U had over diens activiteiten dan weer niets meer te vertellen dan dat hij thee moest zetten, landmijnen droeg en ook vaak strijd ging voeren. U kon daar verder helemaal niets over kwijt, hetgeen eigenlijk weinig ernstig is. Mocht uw familie dusdanig lang betrokken zijn geweest bij de taliban en weldegelijke dergelijke functies hebben vervuld, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u daar toch ook iets over kwijt zou kunnen, quod non in casu. Hoe dan ook, u meende dat uw oudste broer het leven zou hebben gelaten bij een aanval, maar wanneer dat dan weer precies was leek u te zijn ontgaan: “In de derde maand van 97”. U leek niet met zekerheid te kunnen stellen wie achter deze aanslag zat: “Precies weet ik niet, de Amerikanen” en evenmin legde u enig stuk neer ter staving van zijn overlijden. Ook het overlijden van uw vader wist u niet te staven, waardoor ook dit niets meer blijkt dan een blote bewering (CGVS, p. 5, 10-11). Dient in dit verband dan ook te worden opgemerkt dat u verder eigenlijk geen enkel overtuigend stuk zou neerleggen ter staving van hun lidmaatschap of link met de taliban. Ter staving legde u dan wel enkele privéfoto’s neer van uw broers, doch kunnen dergelijke foto’s allerminst overtuigen daar deze door mogelijke enscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Daargelaten de door u neergelegde foto’s bijzonder gesolliciteerd lijken, legde u vreemd genoeg geen enkele foto neer van uw vader, de belangrijke talibancommandant. Dat u overigens evenmin met zekerheid kon stellen wanneer, waar of waarom deze foto's werden genomen, komt de authenticiteit niet ten goede (CGVS, p. 7-9). Wat er ook van zij, u meende dat uw vader om het leven zou zijn gekomen nadat acht van zijn kompanen het leven lieten bij een aanval en gevraagd wie die acht dan waren, liet u dan wel enkele namen optekenen, al bleek u verder over hen niets kwijt te kunnen. Waarom het er plots maar zeven meer waren overtuigt evenmin en te meer u ten aanzien van de DVZ nog melding maakte van drie “vrienden” wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd. Waarom uw vader overigens het vuur zou openen op enkele helikopters terwijl hij op de hoogte moet zijn geweest van de aanwezigheid van de drones lijkt evenmin logisch. Hoe dan ook, u merkte op dat ene ‘Lal Zada’ die dag ook om het leven zou zijn gekomen in uw dorp toen hij samen met één van zijn strijders, door een drone werd geraakt. Lal Zada – ook wel eens Farooq genoemd - een naam die u overigens niet kende, liet in 2016 het leven in Ismael Khel en dus niet in 1397 (2017-2018), noch in uw dorp. Wat er ook van zij, u had verder geen informatie over Lal Zada en gevraagd naar overige prominente talib in uw buurt wist u evenmin te overtuigen. Zo liet u opnieuw een aantal namen vallen, al bleek u, behalve hun functie, opnieuw weinig over hen kwijt te kunnen. U verwees naar ene Saifullah, maar leek dan weer niet te weten of er iets met hem gebeurd was. Hij liet in 2017 het leven en gevraagd of u Zahidullah dan kende, nochtans de leider van de taliban voor het district die in 2016 om het leven kwam, leek u van deze persoon nog nooit te hebben gehoord. Wie de overige leiders voor de provincie waren wist u evenmin en gevraagd naar het districtshoofd van Jalrez meldde u dat de overheid er niet aanwezig was. Waarom u zichzelf nadien dusdanig zou tegenspreken om alsnog een naam te laten vallen is niet geheel duidelijk. U noemde verder nog enkele politiecommandanten, maar wist niets over hen te vertellen en wie Andarabi was, nochtans een beruchte politiechef die zou hebben gecollaboreerd met de taliban leek u te zijn ontgaan. Ook van Alludin of Rajab Khan, eveneens ooit hoofd van de politie in de regio leek u nog nooit te hebben gehoord, hetgeen bevreemdend is. Immers mocht u of uw familie daadwerkelijk bij de taliban zijn aangesloten, is het bijzonder ongeloofwaardig dat u over bovenstaande personen amper informatie leek te hebben. Wat er ook van zij, u zou nadien benaderd worden door de taliban al bleek u dit niet concreter te kunnen plaatsen dan “Geen tien of twintig dagen na het overlijden van de vader (sic)”. U stelde dat u uw vader diende op te volgen, doch gevraagd of u niet wat jong was om meteen commandant te worden antwoordde u nogal weinig afdoend dat dat eerder symbolisch was. Waarom uw broer, die in tegenstelling tot u wel wou toetreden tot de taliban, dan toch geen commandant zou worden, leek ook u niet te kunnen verklaren. U meende immers dat ene Saber zijn rol had overgenomen, maar wie hij was bleek u niet te weten (CGVS, p. 9-18). **Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen overtuigen allerminst, zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas eigenlijk compleet.**

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden allen reeds besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien kan zoals eerder opgemerkt geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan dergelijke privéfoto's. Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten, gezien de graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de

individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation***

december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaansluiting. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend.

(...)

Ten tweede kunnen niet alleen vraagtekens worden geplaatst bij uw beweerde identiteit, maar bestaan er evenzeer ernstige twijfels omtrent uw beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 30 juli 2019 dat u geboren werd op 27 juli 2003 en aldus zestien jaar zou zijn geweest op dat moment. Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 14 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij **26,7 jaar** met een standaarddeviatie van 2,6 jaar een goede schatting is: een bijzonder frappant verschil. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan noch deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (*supra*). Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gevraagd wat uw geboortedatum dan wel zou zijn, verklaarde u (...) dat u uw leeftijd had vernomen via uw ouders, doch niets meer. Nog vreemder was evenwel dat u zou verklaren zo'n acht jaar naar school te zijn geweest en dit tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U er dan op gewezen dat u dan klaarblijkelijk tot uw 26ste naar school zou zijn geweest, merkte u enkel op sinds uw zevende levensjaar les te hebben gevolgd, hetgeen werkelijk kant noch wal raakt (CGVS, p. 4, 7). **Het lijkt er dan ook sterk op dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.**

Ten derde wordt uw geloofwaardigheid ook compleet ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo verklaarde u dat uw vader een belangrijke talibancommandant was in uw regio en u dan ook gevraagd sinds wanneer hij bij de taliban was aangesloten kon u dit niet preciezer schetsen dan “Sinds de Russische periode”. U dan ook gevraagd naar zijn rol bij de taliban vatte u dat nogal summier samen als “Hij was commandant, leiding over 7-8-tal mensen” en “Ze gingen op verschillende plekken vechten”. U bleek daar verder amper iets aan kunnen toe te voegen en merkte enkel nog op dat hij ook militaire voertuigen opblies met behulp van landmijnen: eerder pover. U had geen weet van andere functies die hij zou hebben gehad, doch merkte ook op dat hij als strijder zou hebben gediend: “ik was er niet bij”. U wist wel enkele medestrijders van uw vader bij naam te noemen, maar meer info bleek u over hen niet te hebben. Zo ook zou uw oudere broer een talib zijn geweest en gepolst sinds wanneer dat was bleek u dit niet beter te kunnen schatten dan “Sinds zeven, zes of acht jaar zoiets”. U had over diens activiteiten dan weer niets meer te vertellen dan dat hij thee moest zetten, landmijnen droeg en ook vaak strijd ging voeren. U kon daar verder helemaal niets over kwijt, hetgeen eigenlijk weinig ernstig is. Mocht uw familie dusdanig lang betrokken zijn geweest bij de taliban en weldegelijke dergelijke functies hebben vervuld, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u daar toch ook iets over kwijt zou kunnen, quod non in casu. Hoe dan ook, u meende dat uw oudste broer het leven zou hebben gelaten bij een aanval, maar wanneer dat dan weer precies was leek u te zijn ontgaan: “In de derde maand van 97”. U leek niet met zekerheid te kunnen stellen wie achter deze aanslag zat: “Precies weet ik niet, de Amerikanen” en evenmin legde u enig stuk neer ter staving van zijn overlijden. Ook het overlijden van uw vader wist u niet te staven, waardoor ook dit niets meer blijkt dan een blote bewering (CGVS, p. 5, 10-11). Dient in dit verband dan ook te worden opgemerkt dat u verder eigenlijk geen enkel overtuigend stuk zou neerleggen ter staving van hun lidmaatschap of link met de taliban. Ter staving legde u dan wel enkele privéfoto's neer van uw broers, doch kunnen dergelijke foto's allerminst overtuigen daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Daargelaten de door u neergelegde foto's bijzonder gesolliciteerd lijkend, legde u vreemd genoeg geen enkele foto neer van uw vader, de belangrijke talibancommandant. Dat u overigens evenmin met zekerheid kon stellen wanneer, waar of waarom deze foto's werden genomen, komt de authenticiteit niet ten goede (CGVS, p. 7-9). Wat er ook van zij, u meende dat uw vader om het leven zou zijn gekomen nadat acht van zijn kompanen het leven lieten bij

een aanval en gevraagd wie die acht dan waren, liet u dan wel enkele namen optekenen, al bleek u verder over hen niets kwijt te kunnen. Waarom het er plots maar zeven meer waren overtuigt evenmin en te meer u ten aanzien van de DVZ nog melding maakte van drie “vrienden” wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd. Waarom uw vader overigens het vuur zou openen op enkele helikopters terwijl hij op de hoogte moet zijn geweest van de aanwezigheid van de drones lijkt evenmin logisch. Hoe dan ook, u merkte op dat ene ‘Lal Zada’ die dag ook om het leven zou zijn gekomen in uw dorp toen hij samen met één van zijn strijders, door een drone werd geraakt. Lal Zada – ook wel eens Farooq genoemd - een naam die u overigens niet kende, liet in 2016 het leven in Ismael Khel en dus niet in 1397 (2017-2018), noch in uw dorp. Wat er ook van zij, u had verder geen informatie over Lal Zada en gevraagd naar overige prominente talib in uw buurt wist u evenmin te overtuigen. Zo liet u opnieuw een aantal namen vallen, al bleek u, behalve hun functie, opnieuw weinig over hen kwijt te kunnen. U verwees naar ene Saifullah, maar leek dan weer niet te weten of er iets met hem gebeurd was. Hij liet in 2017 het leven en gevraagd of u Zahidullah dan kende, nochtans de leider van de taliban voor het district die in 2016 om het leven kwam, leek u van deze persoon nog nooit te hebben gehoord. Wie de overige leiders voor de provincie waren wist u evenmin en gevraagd naar het districtshoofd van Jalrez meldde u dat de overheid er niet aanwezig was. Waarom u zichzelf nadien dusdanig zou tegenspreken om alsnog een naam te laten vallen is niet geheel duidelijk. U noemde verder nog enkele politiecommandanten, maar wist niets over hen te vertellen en wie Andarabi was, nochtans een beruchte politiechef die zou hebben gecollaboreerd met de taliban leek u te zijn ontgaan. Ook van Alludin of Rajab Khan, eveneens ooit hoofd van de politie in de regio leek u nog nooit te hebben gehoord, hetgeen bevreemdend is. Immers mocht u of uw familie daadwerkelijk bij de taliban zijn aangesloten, is het bijzonder ongeloofwaardig dat u over bovenstaande personen amper informatie leek te hebben. Wat er ook van zij, u zou nadien benaderd worden door de taliban al bleek u dit niet concreter te kunnen plaatsen dan “Geen tien of twintig dagen na het overlijden van de vader (sic)”. U stelde dat u uw vader diende op te volgen, doch gevraagd of u niet wat jong was om meteen commandant te worden antwoordde u nogal weinig afdoend dat dat eerder symbolisch was. Waarom uw broer, die in tegenstelling tot u wel wou toetreden tot de taliban, dan toch geen commandant zou worden, leek ook u niet te kunnen verklaren. U meende immers dat ene Saber zijn rol had overgenomen, maar wie hij was bleek u niet te weten (CGVS, p. 9-18). **Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen overtuigen allerminst, zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas eigenlijk compleet.**

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden allen reeds besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien kan zoals eerder opgemerkt geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan dergelijke privéfoto's. Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten, gezien de graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekende partij in wezen de gehanteerde onderzoeksmethode bij het leeftijdsonderzoek bekritiseert, verwijzend naar een rapport van AIDA “Detriment of Doubt: age assessment of unaccompanied asylum-seeking children” en naar een rapport genaamd “Platform kinderen op de vlucht, Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMV) in vraag”, duidt de Raad erop dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State. Verzoekende partij kan het resultaat van de medische testen niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat dan ook het vermoeden dat de uit de analyse blijkende schatting de werkelijke leeftijd van verzoekende partij is. De vaststelling dat verzoekende partij blijft vasthouden aan haar beweerde minderjarigheid doet wel degelijk afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

De Raad benadrukt evenwel dat gelet op de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, verzoeker bij zijn aankomst in België eind juli 2019 wel degelijk een leeftijd van meerderjarigheid had bereikt, nu volgens het leeftijdsonderzoek verzoeker op datum van 14 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,6 jaar een goede schatting is (leeftijdsbepaling) en dit terwijl verzoeker zelf verklaarde dat hij geboren was op 27 juli 2003 (Fiche NBMV) en aldus 16 jaar oud was toen hij aankwam in België.

Verzoeker verwijst naar een algemeen rapport omtrent de registratie van geboortes in Afghanistan en blijft erbij dat hij de gegevens omtrent zijn leeftijd van zijn ouders heeft vernomen. Aangezien verzoeker blijft volhouden bij aankomst in België 16 jaar te zijn geweest, omdat hij dit van zijn ouders zo zou hebben vernomen, hetgeen een verschil van minimaal acht jaar uitmaakt met de door de medische test vastgestelde leeftijd, kan het niet volstaan ter verklaring hiervan louter te verwijzen naar wat zijn ouders hem hierover hebben verteld. Het is immers geheel niet aannemelijk dat zijn ouders hem minimum acht jaar jonger geven dan de leeftijd die hij volgens de medische test werkelijk zou hebben. Het gaat hier bovendien niet over een minieme afwijking, maar wel over minstens acht jaar verschil, waardoor verzoekers verklaring dat hij de gegevens omtrent zijn leeftijd vernomen heeft van zijn ouders niet als valabel argument kan worden aangemerkt.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker verklaarde in Afghanistan acht jaar naar school te zijn geweest tot vlak voor zijn vertrek (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Het kan dan ook niet worden aangenomen dat wanneer verzoeker op school of elders in contact kwam met leeftijdsgenoten de anatomische ontwikkeling hem niet zou zijn opgevallen in vergelijking tot zijn vermeende leeftijdsgenoten.

Het algemeen rapport waaruit zou blijken dat de registratie van geboortes in Afghanistan zeer beperkt is, kan evenmin volstaan ter verschoning van deze vaststelling. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker bij aankomst in België zich immers niet beperkte tot een ruime schatting van zijn leeftijd, maar wel degelijk een zeer specifieke geboortedatum opgaf met vermelding van de dag, de maand en het jaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker bovendien, wanneer hij geconfronteerd werd met de resultaten van het leeftijdsonderzoek slechts dat hij over zijn leeftijd van zijn ouders had gehoord, dat dit in het ziekenhuis niet genoteerd wordt wanneer een kind precies geboren is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De argumentatie dat de geboortedata in Afghanistan niet of zeer beperkt worden geregistreerd kan dan ook geheel niet verklaren of verschonen dat verzoeker een zeer specifieke datum opgaf en dat deze geboortedatum vervolgens minimum acht jaar verschilt met zijn werkelijke leeftijd.

Het verwijzen naar algemene rapporten omtrent de aanwezigheid van de taliban in verzoekers regio van herkomst en waaruit blijkt dat inwoners van gebieden onder controle van de taliban en andere gewapende groepen onder dwang worden gerekruteerd volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker betwist dat hij onvoldoende informatie zou hebben gegeven of ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd over zijn vaders functie bij de taliban, zijn vaders dood en zijn broers dood.

Met het louter betwisten van de voormelde concrete vaststellingen en de stelling op alle vragen wel volledig en eerlijk te hebben geantwoord, doet verzoeker geenszins afbreuk aan deze voormelde concrete en pertinente vaststellingen. Indien verzoeker daadwerkelijk deel uitmaakte van een familie die aangesloten was bij de taliban en waarbij zijn vader zelfs een belangrijke commandant was die net zoals verzoekers broer actief deelnam aan gevechten, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker hierover doorleefde en overtuigende verklaringen kan afleggen, *quod non*.

Het argument dat overlijdens evenmin amper worden geregistreerd is slechts een blote bewering, die geenszins door objectieve informatie wordt ondersteund. Aangezien verzoeker verklaarde dat zijn vader, een belangrijke talibancommandant, en zijn broer, een talibanstrijder, om het leven kwamen met een drone-aanval en hun woning zelfs volledig werd opgeblazen, kan verzoeker zich niet verschuilen achter de algemene bewering dat overlijdens in Afghanistan niet worden geregistreerd met betrekking tot het ontbreken van enige documenten omtrent het lidmaatschap bij de taliban of de dood van zijn vader en broer.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren met het verweer dat dit geen echte tegenstrijdigheid is. Verzoeker verduidelijkt dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel heeft verteld over de drie rechtstreekse of nauwe medestrijders die gedood werden en bij het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier uitgebreider is op ingegaan en uitgelegd dat er talibanstrijders van andere dorpen bij deze aanval werden gedood waaronder de talibancommandant Lal Zada.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat er drie mensen uit het dorp Margir, twee mensen uit een ander dorp waaronder Lal Zada en één persoon van het dorp Mulakhel samen met zijn vader om het leven kwamen bij de drone-aanval (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Wanneer verzoeker vervolgens geconfronteerd werd met het gegeven dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat er drie personen om het leven kwamen, antwoordt hij *“Die Lal Zada en zijn strijder, ze waren kompanen van mijn vader, maar terwijl die drie andere mensen uit Margir, ze werden in hun huis doodgeschoten, Alal, Jafar en Jumagul”*. Indien er taliban strijders van andere dorpen bij deze aanval werden gedood waaronder de talibancommandant Lal Zada zoals verzoeker nu stelt, kan worden verwacht dat hij dit op deze manier ook zou kunnen vertellen wanneer hem hiernaar specifiek worden gevraagd. Meer nog, de Raad stelt vast dat verzoeker in zijn antwoord nu ook commandant Lal Zada en diens strijder tot de kompanen van zijn vader rekent. Dergelijke verklaringen kunnen dan ook niet volstaan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat commandant Lal Zada, volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier, in de omgeving van het dorp Ismail Khel om het leven kwam in het jaar 2016 en dus niet op het door verzoeker voorgehouden moment en plaats van de feiten. Dergelijke vaststellingen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid. Het verweer dat uit de informatie van het administratief dossier ook blijkt dat deze talibancommandant gedood werd tijdens de nacht en dat het dorp Ismail Khel in de omgeving van verzoekers dorp ligt, hetgeen overeenkomt met zijn verklaringen, is dan ook niet ernstig te noemen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij tijdens zijn gehoor melding heeft gemaakt van een aantal prominente talibancommandanten die ook vermeld worden in de informatie aanwezig in het administratief dossier en een beschrijving kon geven van de verschillende functies bij de taliban doet hij uiteraard geen afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen waarop de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag is gesteund.

Waar verzoeker vervolgens op algemene wijze stelt de link niet te zien tussen het gegeven dat zijn familie aangesloten was bij de taliban en zijn onwetendheid met betrekking tot de in de regio aanwezig zijnde politiecommandanten, beperkt hij zich tot een algemeen en vaag verweer. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat indien verzoekers familie daadwerkelijk nauw betrokken was bij de taliban met zijn vader die zelfs een talibancommandant was en actief strijd voerde, kan het niet worden aangenomen dat verzoeker niet beter op de hoogte is van regionale overheidsfunctionarissen en politiecommandanten die de taliban per definitie bestrijden.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Alikhel, gelegen in het district Jalrez van de provincie Wardak, dient de situatie in het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Wardak indeelt als volgt: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”*

In andere woorden, de provincie Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Wardak ligt in dezelfde lijn.

De informatie aangehaald in onderhavig verzoekschrift is niet van aard op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse een ander licht te werpen. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Dat de taliban aanwezig is in de provincie Wardak, wordt wel degelijk in rekening gebracht. Doch zowel uit de informatie die aanwezig is in het administratief dossier, als de informatie die werd bijgebracht per aanvullende nota door de verwerende partij als uit de informatie opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat het geweld in de provincie Wardak voornamelijk doelgericht van aard is. In zoverre de verzoekende partij meer recente informatie bijbrengt, blijkt hieruit bovendien niet dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie Wardak in vergelijking met de totale bevolking recent sterk is toegenomen dermate dat er heden sprake zou zijn van een situatie waarin een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld. Er dient dan ook te worden besloten dat het besluit in de EASO Guidance Note dat willekeurig geweld in de provincie Maidan Wardak niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen, heden nog steeds correct en actueel is.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Jalrez gelegen in de provincie Wardak dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. EASO wijst er in de Guidance Note op dat UNOCHA het district Jalrez in de tweede hoogste categorie plaatst wat betreft de ernst van het conflict in 2018 (p. 117). Uit het EASO rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van juni 2019 blijkt dat het district Jalrez weliswaar wordt gekenmerkt door een hogere graad van veiligheidsincidenten dan andere districten van de provincie Wardak, doch tevens blijkt dat het geweld dat daarbij voorkomt doorgaans doelgericht van aard is.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Jalrez, gelegen in de provincie Wardak wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de aangehaalde problemen en banden met de taliban, wordt erop gewezen dat deze elementen reeds het onderwerp uitmaakten van een onderzoek naar zijn nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet en waaraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.6. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF